

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Mostecký_Jaroslav-Ty_veci_z_Boot_Hills.pdb

PDB Name: Mostecký - Ty věci z Boot Hills
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.3.2007
Modification Date: 12.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Mostecký - Ty věci z Boot Hills

Když bylo Fredericku Bridgerovi čtyřicet let, dva měsíce a jedenáct dní, oslavil svou tisící kostru.

Zamžoural do polovypité láhve se šedou tekutinou a poprvé v životě doopravdy zalitoval, že je barvoslepej a nemůže vidět, jestli je whisky vopravdu zlatá, jak se o ní zpívá, a jaká je ta zlatá vlastně barva.

Miloval whisky, kolty a starej stetson, kterej si koupil při výprodeji nějaký zkrachovalý filmařský firmy. A ještě taky miloval létající talíře.

To byly jeho dva světy, který se mu prolínaly v představách, až ho docela namotaly na svoje nastavený prsty a jednou ráno, někdy v létě, se probudil s vírou, že doba Divokýho Západu byla prošpikována podivnými chlápky, co vylezli kdesi na ztracený bonanze z kovový létající věci a šourali se poloprázdným Texasem.

Frederick Bridger vždycky říkával, že v tom galimatyáši rudochů, bělochů, černochů, copatejch čínánků, co se motali kolem každý trochu větší stavby železnice, vedle kníratejch Mexikánů a mulatů, a kdovičeho ještě, by se pár Mart'anů klidně ztratilo.

Po čase zase zmizeli, saloony na ně zapomněly v souvislosti s tím, že na Západ se začaly dostávat i ženský, ale někteří z nich určitě zůstali, to taky říkával Frederick Bridger v magacínu na tucsonský výpadovce a tajuplně se usmíval, jako že ví, ale neřekne.

Byl přesvědčeněj, že ostří hoši na Západě zastřelili každýho, kdo neodpovídal jejich světovému názoru. Kolikrát už ve filmech z té doby slyšel známou průpovídku k cizincům, že se jejich tvář nelíbí. Jistě, ten chlapík mohl bejt třeba zrzavej, nebo křivonosej, ale třeba moh mít taky tři oči... Kde byli kronikáři, aby to zapsali?

Nikde. Psát uměl akorát koroner, a když mládenci na nějakým ranči dali hlavy dohromady, přečetli leckerej nápis.

Taková byla doba.

Na oslavu tisící kostry dopil ten den Frederick Bridger čtvrtěj lok a přehlíd celej starej Boot Hill, kam se tehdá, před sto lety, zakopávali mrtví, který neměli u sebe ani dolar na pohřeb. Jestli někdy někdo oddělal chlápka z jinýho světa, muselo by jeho tělo ležet na jednom z těch Boot Hills, mezi banditama a tulákama, který se pokusili v týhle krajině vo štěstí...

Frederick Bridger už skoro zapomněl na dobu, kdy prodal v rodným L.A. dům po rodičích, nabífloval se kdejakou lidskou kůstku, aby zjistil každej rozdíl na kostrách, který vykope.

Už kopal deset let. Tohlencto byla jeho tisící kostra a hrálo ho vědomí, že i kdyby nikdy nic nenašel, tak ti, co na tuhle myšlenku přijdou pozdějc, už nebudou muset v budoucnu kontrolovat ty fleky, u kterejch už tábořil.

Ani tahle jubilejní nebyla ničím jiná. Nějaká ta srostlá zlomenina, dirka v čele a vyražená zadní klenba lebky. Podle oblouků nad očima šlo o černochoa...

Frederick Bridger kostru vždycky zase zahrabal, chvilenu postál a rozmáchl se krumpáčem vedle. Někdy i ty jeho modrý, barvoslepy oči zaplakaly. Ne proto, že by mu bylo líto těch propadlejch tváří mezi spodní a horní čelistí. Spíš proto, že zase nic nenašel.

Nikdy nic nenašel. Všechny kostry byly stejný, stejnej poměr paží k tělu, stejnej jařmovej oblouk, stejně rozparcelovaný lebeční kosti...

Frederick Bridger byl odjakživa samotář, a i teď pracoval sám. Nikdo mu tak nemohl říct, co nikdy neviděl.

Některý ty úplně stejný kostry byly do zelena. A v noci by svítily, kdyby je nezahrabal...